

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 11-a după Rusalii

Cel care iartă este un om puternic

Capacitatea de a ierta este o mare taină. Cel care iartă este un **om puternic**; slab este cel care nu iartă. Cel care iartă este un **om liber**; cel care nu iartă este un **sclav**, parcă înlanțuit de o frânghie de cel care l-a jignit sau l-a rănit.

Cel care nu iartă nu are **libertate**, fiind urmărit tot timpul de dorința răzbunării, pentru a plăti cu aceeași monedă sau mult mai aspru pe cel care l-a supărat într-un anumit moment al vieții. Putem spune că acela care are capacitatea de a ierta se aseamănă cu Dumnezeu, Cel care iartă atât de mult.

Cel care nu iartă, în schimb, parcă este cuprins de puterea întunericului, pentru că inima și mintea sa sunt întunecate și nu au posibilitatea să împlinească legea Domnului, spărgând lanțul urii și al dorinței de răzbunare.

(Fragment din predica Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, rostită în data de 4 septembrie 2016, în cea de-a XI-a Duminică după Rusalii - Pilda datornicului nemilosiv, în cadrul slujbei de sfințire a Bisericii „Sfinții Voievozi” din Gorbănești).

Sfântul zilei

Sfântul Proroc Samuel

Sfântul Proroc Samuel a trăit cu 1000 de ani înainte de Întruparea Domnului. Fiu al lui Elcana și al prorocitei Ana, a fost ultimul **judcător al evreilor**. Precizăm că s-a născut în perioada când poporul evreu era condus de judecători. A fost rod al rugăciunii părinților săi. Acesta este motivul pentru care Ana l-a dus pe Samuel la templul Domnului, când acesta a împlinit vârsta de trei ani.

Locuind lângă Chivotul Legii, Samuel a avut la vârsta de 12 ani **o descoperire de la Dumnezeu** despre pedepsele ce aveau să cadă asupra casei marelui preot Eli, din pricina depravării și desfrâului fiilor acestuia: Ofni și Finees. Descoperirea s-a împlinit în curând, căci filistenii i-au robit pe israeliți, i-au ucis pe fiii lui Eli și au luat cu ei Chivotul Legii. Eli, marele preot, a murit în momentul în care a auzit de pierderea Chivotului Legii și a celor doi fii

ai săi. Vreme de 20 de ani, poporul lui Israel a rămas rob la filistenii. După această perioadă, Dumnezeu l-a trimis pe Samuel înaintea poporului să îi predice pocăința. Poporul s-a pocăit, a lepădat idoli filistenilor și a început a umbra în căile Domnului, recunoscând în Samuel pe prorocul, preotul și judecătorul lui Dumnezeu. Filistenii au mai pornit război, dar acum, sub conducerea lui Samuel, a biruit Israel.

Când Samuel a ajuns la bătrânețe, poporul i-a cerut să le pușă un rege care să rămână în urma lui. În zadar a încercat Samuel să le arate că Dumnezeu este regele lor. Deși refuză o vreme să facă acest lucru, îl va unge rege pe **Saul** după o descoperire dumnezeiască. Din cauza unor fapte păcătoase, Samuel povățuit de Dumnezeu, îl va unge apoi rege pe **David**.

(Sursa: crestinortodox.ro)

Ce sunt pomenirile pe care preoții le fac în mijlocul bisericii, după ieșirea cu Cinstitele Daruri?

În rânduiala de astăzi a Sfintei Liturghii, cântarea Herovicului care însoțește procesiunea cu **Cinstitele Daruri** din cadrul **Intrării Mari** (Vohodului mare) este întreruptă de **rostirea pomenirilor**, plecând de la modelul rugăciunii adresate

Mântuitorului de către tâlharul de pe cruce: „**Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta!**” (Luca 23, 42).

A fi pomenit de Dumnezeu întru **Împărăția Sa** înseamnă a fi făcut viu de puterea dragostei Lui, a primi darul vieții celei

veșnice. Și la nivelul relațiilor dintre oameni, **a pomeni pe cineva** înseamnă a-l face într-un fel viu în inima mea. Dar această pomenire nu are puterea de a-l face viu cu adevărat, nu este lucrătoare asupra lui, ci rămâne la nivelul meu subiectiv.

Cu totul altceva este atunci când ești pomenit de Dumnezeu cel veșnic, Făcătorul cerului și al pământului. Asumând firea umană, Fiul lui Dumnezeu și-a adus aminte de noi toți și de aceea îndrăznim, precum **tâlharul** cel de-a dreapta, să-i cerem să ne pomenească în **Împărăția Sa**, adică să ne facă părtași acesteia.

Înainte de Hristos, Care S-a jertfit pentru toți și ne-a poruncit **să ne iubim unii pe alții precum El ne-a iubit pe noi** (Ioan 13, 34), nu se poate gândi fiecare în mod egoist numai la el însuși și, de aceea, rugăciunea de pomenire îmbrățișează întreaga Biserică, unindu-ne pe toți, vii și adormiți, în „amintirea” lui Hristos.

Victor Florea

Sursa: doxologia.ro

Întreabă prețul

Pot să fac un parastas cu două luni mai târziu decât ar fi trebuit?

Lucica întreabă:

Parinte, eu nu am avut posibilitatea să fac parastasul de un an pentru mama mea la data care trebuia. Pot să îl fac chiar cu o întârziere de două luni? Multumesc anticipat pentru răspuns. Domnul să vă binecuvinteze!

Pr. Andrei Atudori a răspuns:

Doamne ajută!

Sigur că puteți face chiar dacă au trecut două luni. Românul spune că e mai bine mai târziu decât niciodată. Nu cred că cineva trebuie să se fixeze pe sorocul de pomenire în sine (deși e bine să îl respecte ori de câte ori este posibil) ci pe importanța pome-

nirii. Fie că pomenirea se face la timp, fie că se face mai devreme sau că se face mai târziu, esențial este să se facă, pentru că importante sunt rugăciunile.

Apoi să nu creadă cineva că dacă a făcut ceea ce era dator pentru cei adormiți ai săi, la timpurile de pomenire rânduite, și-a luat de-o grijă și poate aștepta încă un an până la următoarea pomenire. Grijă pentru cei adormiți trebuie să fie permanentă și se manifestă prin pomenirea în rugăciunile personale, prin pomenirea la Sfânta Liturghie și prin fapte de milostenie, iar pentru toate acestea nu sunt soroace. Ele sunt lucrări permanente.

Gând bun!

Pr. Andrei Atudori

Ce înseamnă „odihna” pe care o cerem pentru cei adormiți?

Roxana întreabă:

Părinte, ce înseamnă ca Dumnezeu să odihnească pe cei adormiți? Care este adevăratul sens al acestor cuvinte?

Arhim. Petroniu Marin a răspuns:

Cuvântul „odihna” are înțelegere de co-

muniune cu Dumnezeu în **Împărăția Lui**. Sufletul nu se poate odihni decât în Dumnezeu. Dacă un suflet este osândit pentru pacatele lui, el nu poate avea odihnă. Se chinuie, nu are bucurie, ci doar întristare și suspin în întunericul depărtării de Dumnezeu, adică în iad.

Biserica însă se roagă pentru cei ador-

miți în dreapta credință, ca Domnul să le ierte păcatele și să-i odihnească cu dreptii cei din veac, în **Împărăția Lui**.

O rugăciune pe care o putem rosti pentru cei adormiți este „Doamne, odihnește cu dreptii pe adormiții robii Tăi”. Această rugăciune simplă este cuprinzătoare și aduce mult folos celor plecați în veșnicie.

Arhim. Petroniu Marin

DOXOLOGIA.ro
portal ortodox